

размине от тяхъ, дѣто всички изгорѣли живи вътрѣ, а пакъ тѣхнитѣ писци биле толкова голѣми и страшни, прилични на пчели кога се роятъ, и отирацани съ отчаяни и ужастни викове къмъ небето за помощъ, тѣй щото се неописуеми на въображението, които нѣколко време все се ечели и гърмели на горѣ, дордѣто са здушили отъ огенътъ и прѣдали духъ. Сѣбна наистина много ужасна и отвратителна, на която само Богъ е билъ истински и напълно очевиденъ свидѣтель и зритель, предъ която перото се сира и неможе да намѣри думи съ които да я опише. А колкото за женитѣ слѣдъ като ги понепобрали, закарали ги на Кара-бунарската станция, качили ги на машината и ги испратили въ Едирне, Димотика, Фереджикъ, Исала, Пловдивъ, Черпанъ и други мѣста, дѣто ги распорѣдили на християнското Гръцко и бълггарско население да ги глѣда, храни и облича до завръщанието имъ прѣвъ 1878 год. въ мѣсець Февруарий и Мартъ на вѣтхитѣ имъ изгорени и съсиани огнища.

А за доказателство на кратко доставенитѣ ми горѣ разкази, служи и самата на Сюлеймънъ паша, ударена отъ него въ сжций день на разбиванието Русситѣ въ Стара-Загора, телеграмма, която заемамъ отъ в. «Зорница» 1877 го. и прѣдставямъ на читателитѣ си. Ето телеграммата: «На 19-й того Ески-Загра се занима пакъ отъ Турцитѣ. Сюлейманъ паша, командантинъ на Турскитѣ войски въ Тракия, дава слѣдующитѣ подробности върху битката при този градъ: «Реджебъ паша командуваше дѣсното крило на нашата войска, Шакиръ паша — срѣдното-отдѣление, и Вейселъ паша — лѣвото крило. Битката са почна часътъ по единъ сутрѣнъта въ Вторникъ. Спорядъ мойтѣ свѣдѣния, Русската войска, която защищаваше градътъ Ески Загра състоеше отъ 10 табура пѣшци, отъ два алая конници съ 4 топа. Въ тѣхъ са включаватъ и Българитѣ отъ това мѣсто и отъ околността, които бѣхъ са съединили съ неприятельтъ. Сраженнето бѣ силно и трая 5 часа. Нашата войска показа голѣма храбрость, прѣдъ която неприятельтъ неможа да противостои, той биде разбитъ и распръснатъ на